

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/58/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5313010270
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Kyselová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5313010270.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Kyselovej a sudcov JUDr. Marcely Malatkej a JUDr. Vladimíra Kuráka, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 22. novembra 2017 odvolanie prokurátora a poškodenej R. F. proti rozsudku Okresného súdu Čadca, č.k. 1T/81/2013-568 zo dňa 8.6.2017 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie prokurátora z a m i e t a .

Podľa § 316 ods. 1 Tr. por. odvolanie poškodenej R. F. z a m i e t a , pretože bolo podané neoprávnenou osobou.

odôvodnenie:

Okresný súd Čadca rozsudkom sp.zn. 1T/81/2013 zo dňa 8.6.2017 obžalovaného J. F. z dôvodu podľa § 285 písm. b) Tr. por. oslobodil spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Čadca, sp.zn. Pv 1141/12 zo dňa 27.6.2013, pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák., pretože skutok nie je trestným činom a z dôvodu podľa § 285 písm. a) Tr. por. obžalovaného J.F. oslobodil spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Čadca, sp.zn. Pv 188/13 zo dňa 25.6.2013, pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák., pretože nebolo dokázané, že sa stali skutky, pre ktoré je obžalovaný stíhaný. Súčasne podľa 288 ods. 3 Tr. por. poškodenú R. F. s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní podal odvolanie prokurátor a to proti obidvom výrokom rozsudku a v neprospech obžalovaného.

Podané odvolanie prokurátor zdôvodnil písomným podaním zo dňa 21.7.2017, doručeným Okresnému súdu Čadca dňa 21.7.2017. Prokurátor prioritne poukázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Okresný súd v podstate uviedol, že vzhľadom na všetky okolnosti prejednávaneho prípadu nemožno bez pochybností dospieť k záveru, že by obžalovaný svojim konaním mal prekonať vážne mienený odpor poškodenej, hoci na účinný a intenzívny prejav jej odporu neexistovala vážnejšia prekážka, práve naopak, poškodená nevyužila viaceré možnosti na to, aby odišla do inej miestnosti, hoci dvere boli otvorené a opakované pokusy obžalovaného o vykonanie pohlavného styku mali trvať 30-45 minút (podľa výpovede poškodenej), poškodená nekričala, neporosila o pomoc i napriek tomu, že v dome sa v tom čase nachádzali synovia obžalovaného a poškodenej. Zarážajúce je správanie poškodenej po skutku, kedy zobrala posteľnú plachtu, z ktorej mohli byť odobraté biologické stopy. Podľa názoru okresného súdu tiež nebolo preukázané násilie zo strany obžalovaného voči poškodenej na dosiahnutie súložie. Okresný súd poukázal aj na tú skutočnosť, že obžalovaný nepopieral, že medzi ním a poškodenou došlo k sexuálnemu, či pohlavnému styku, avšak poškodená nekládla fyzický odpor, bola odmeraná, inak sa nebránila. Okresný súd tiež prihliadol na to, že poškodená trestné oznámenia podala až po viac ako 3 týždňoch, čo taktiež nepridáva na dôveryhodnosti výpovede poškodenej. Okresný súd na základe uvedeného uzatvoril, že po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov nebolo

spoľahlivo preukázané, že súdeným skutkom bola naplnená skutková podstata zločinu znásilnenia. V prípade ďalších skutkov obžalobou právne kvalifikovaných ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. okresný súd síce konštatoval, že obžalovaný sa s poškodenou stretli v inkriminovaných dňoch 21.11.2012 a 25.11.2012, avšak nebolo dostatočne preukázané, že zo strany obžalovaného došlo k vyhrážkam na adresu poškodenej tak, ako je to uvedené v obžalobe prokurátorky okresnej prokuratúry. Obžalovaný vyhrážky poprel, pričom neboli zistené ďalšie dôkazy, ktoré by výpoveď poškodenej potvrdzovali. Vo vzťahu k stíhaným skutkom okresný súd konštatoval tzv. dôkaznú núdzu. Maloletý R. F. sa ku skutkom nevyjadril, a teda okresný súd nemohol akceptovať tvrdenia poškodenej bez prítomnosti ďalších dôkazov.

Na rozdiel od okresného súdu je však prokurátor názoru, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané spáchanie žalovaných skutkov obžalovaným. V tejto súvislosti prioritne poukazuje na výpovede poškodenej, ktorá v priebehu celého trestného konania zotrvala na svojej výpovedi, podrobne popísala priebeh jednotlivých skutkov, uviedla, prečo tak konala a vyjadrila sa aj k okolnostiam jednotlivých skutkov. Poškodená R. F. konkrétne opakovane popísala spáchanie skutku znásilnenia, pričom opakovane uvádzala, ako sa bránila konaniu obžalovaného. Vyjadrila sa, že sa bránila zo všetkých síl, obžalovaného žiadala, aby jej neublížoval, prosila ho, aby s tým prestal. Obžalovaného od seba odtískala, škrabala, kopala, mala zlomené nechty. Vie, že obžalovaný mal škrabanec na hrudi, snažila sa utiecť, čo sa jej však nepodarilo, akoby obžalovaný vedel, čo ide robiť. Poškodená vypovedala, že došlo k dokonaniu pohlavného styku, že kričala na syna R., ktorý sa hral na počítači v izbe, aby zavolať babke a dedkovi. Nepamätá si, čo ešte kričala. Obžalovaný jej stláčal ruky, čo ju bolelo, kričala, na hrudník jej prikladal nohu, keď ho chcela odtlačiť, povedal jej, že jej bude bližšie dovedy, kým to neskončí. Pokiaľ ide o dĺžku trvania tohto celého, podľa poškodenej to bolo strašne dlho, chcela odtiaľ odísť. Pokiaľ ide o skutočnosť, prečo neodišla zo spálne, uviedla, že tam nie je priestor, keď chcela odtiaľ odísť, obžalovaný sa postavil. Vždy, keď chcela odísť, obžalovaný priskočil, chytil ju a odísť sa nedalo.

K ďalšiemu skutku pod bodom 2) a právne kvalifikovanému ako prečin nebezpečného vyhrážania, došlo v podstate následne po skutku znásilnenia, pričom ohľadne tohto skutku pod bodom 2) obžalovaný nepoprel, že bol na mieste, kde malo k tomuto skutku dôjsť. O spáchaní skutku obžalovaným svedčí výpoveď poškodenej. Poukazuje na fakt, ktorý uviedol samotný obžalovaný, že sa vyjadril na polícii, že manželka môže na neho nahráť znásilnenie. Skutok nebezpečného vyhrážania pod bodom 3) poškodená popísala opakovane.

Pokiaľ ide o skutkové podstaty žalovaných trestných činov, poukazuje na to, že skutková podstata trestného činu predstavuje súhrn typových znakov, ktoré od seba odlišujú jednotlivé druhy trestných činov a je charakterizovaná objektom, objektívnou stránkou, subjektom a subjektívnou stránkou. Ak má ísť o trestný čin, musia byť dané všetky tieto znaky paralelne, t.j. pri absencii čo i len jedného z nich sa nejedná o trestný čin. Z hľadiska obsahu každá skutková podstata trestného činu vyjadruje všetky podstatné znaky a črty nevyhnutné na posúdenia, či konkrétny spáchaný skutok je možné pokladať za trestný čin. Ide o súhrn znakov možných ľudských aktivít, ktorých splnením vzniká trestná zodpovednosť. Znaky trestných činov uvedené v Trestnom zákone vyjadrujú možnosť vzniku takto kvalifikovaných skutkov (predvídanie možnosti ich vzniku), ako aj nevyhnutnosť podradiť ich pod príslušné skutkové podstaty trestných činov a použiť právne následky uvedené v Trestnom zákone. Súhrn podstatných znakov jednotlivých skutkových podstát trestných činov odráža konkrétny skutok určitej kvantity a kvality. Trestná zodpovednosť vzniká na základe existencie spáchaného skutku, ktorý vykazuje znaky skutkovej podstaty trestného činu.

Na základe dôkazov vykonaných pred okresným súdom má za to, že obžalovaný J. F. sa skutkov dopustil tak, ako boli uvedené v obžalobách prokurátora a svojim konaním takto naplnil skutkové podstaty žalovaných trestných činov. Vzhľadom na uvedené žiada, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

K odvolaniu prokurátora sa obžalovaný vyjadril prostredníctvom obhajcu písomným podaním zo dňa 10.10.2017, doručeným Krajskému súdu v Žiline dňa 10.10.2017. Odvolanie prokurátora považuje len za formálne, z odôvodnenia odvolania nie vôbec jasné a zrejmé, v čom obžaloba vidí pochybenie okresného súdu. Jedná sa len o subjektívny názor obžaloby na danú vec, keď prokurátor iba formálne uvádza, že na základe vykonaného dokazovania (pričom vôbec nekonkretizuje akého a akých dôkazov) má za to, že on ako obžalovaný sa dopustil skutkov kladených mu za vinu. Pokiaľ obžaloba v odvolaní poukazuje výlučne na výpoveď poškodenej R. F., ako táto popísala spáchanie skutkov, v tejto súvislosti dáva do pozornosti uznesenie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 1To/97/2009 zo dňa 3.9.2009, v ktorom krajský súd dospel k záveru: „V prípade, ak má slúžiť výpoveď svedka ako jediný dôkaz, preukazujúci vinu obžalovaného, bez ďalších podporných dôkazov (napr. odborné vyjadrenie, znalecký posudok, stopy,

výpovede svedkov, či listinné dôkazy), musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný, či dokonca vyvrátený“. V predmetnej prejednávanej veci tak, ako to vyplýva z vykonaného dokazovania, výpoveď R. F. sa ukázala ako účelová, v snahe poškodiť svojho bývalého manžela, a to najmä v súvislosti s rozvodovým konaním a konaním o starostlivosti o maloleté deti. Výpoveď poškodenej R. F. bola v priebehu trestného konania viacerými dôkazmi spochybnená a dokonca aj vyvrátená a nemôže tak absolútne spĺňať požiadavku uvedenú v rozhodnutí krajského súdu, aby dôkazy vyplývajúce z jej výpovede boli tými korunnými dôkazmi, ktoré by obžalovaného mali usvedčiť zo spáchania skutkov kladených mu za vinu. Okresný súd sa v napadnutom rozsudku so všetkými týmito okolnosťami náležite vysporiadal a podľa neho tak dospel k správne oslobodzujúcemu výroku. Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, okresný súd sa vyčerpávajúcym spôsobom vysporiadal so všetkými dôkazmi, rešpektujúc právny názor odvolacieho súdu, vyslovený v predchádzajúcich zrušujúcich rozhodnutiach a taktiež vykonal dokazovanie v súlade s uloženými povinnosťami zo strany odvolacieho súdu, svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil, pričom toto rozhodnutie považuje za skutkovo a vecne správne, preto navrhuje, aby krajský súd odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol postupom podľa § 319 Tr. por.

K odvolaniu prokurátora sa poškodená R. F. vyjadrila prostredníctvom splnomocnenca JUDr. Martina Kováčika písomným podaním zo dňa 27.7.2017, doručeným Okresnému súdu Čadca dňa 7.8.2017. Poškodená sa ohľadne skutku znásilnenia stotožňuje s názorom prokurátora, že rozhodujúcim pre posúdenie viny obžalovaného bola výpoveď poškodenej R. F., ktorá v priebehu celého trestného konania zotrvala na svojej výpovedi, podrobne popísala priebeh jednotlivých skutkov, uviedla, prečo tak konala a vyjadrila sa aj k okolnostiam jednotlivých skutkov. V predchádzajúcom priebehu konania najmä na základe zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 2To/78/2015 zo dňa 11.11.2015 a naň nadväzujúceho rozsudku Okresného súdu Čadca, sp.zn. 1T/81/2013 zo dňa 28.4.2016 bola konštatovaná pochybnosť, či poškodená R. F. prejavila vážne mienený odpor voči konaniu obžalovaného smerujúcemu k dosiahnutiu súložu, ktorý možno vyvodzovať najmä z fyzického konania ako sú pokus o útek, rázne bránenie sa, hmaty, chmaty, údery, kopy, či iné formy sebaobrany namierené proti osobe útočníka, čím sú napr. aj škrabance, rôzne údery alebo emocionálny prejav ako je zúfalý plač, krik, teda prejavy, z ktorých je za daných okolností nepochybné, že manifestujú negatívne emócie, prípadne sprevádzaných aj verbálnymi vyjadreniami, ktorými napadnutá žena nepochybným spôsobom prejavuje svoju nevôľu k pohlavnému styku a ktorými sa predovšetkým snaží zabrániť konaniu útočníka. Výsluchom syna poškodenej R. F. na hlavnom pojednávaní dňa 27.4.2017 sa podľa jej názoru práve odstránila pochybnosť o jej vážne mienenom odpore, keď svedok sa jednoznačne pri svojom výsluchu vyjadril, že po tom, ako obžalovaný zaviedol poškodenú do spálne, „odkiaľ som počul krik, mama kričala, nechaj ma, nerob to, mama na mňa volala, aby som jej pomohol, nech zavolám deda alebo babku, ja som následne išiel po brata P., išli sme spolu do obývačky, zhora išiel veľký hluk.“ Okresný súd však výpoveď svedka R. F. nepovažoval za dostatočne dôveryhodnú, pričom prihliadol na znalecký posudok č. 80/2016 PhDr. Andreja Benkoviča, znalca z odboru psychológie, odvetvia klinickej psychológie detí, klinickej psychológie dospelých, podľa ktorého dlhodobé konflikty medzi rodičmi boli a sú riešené aj cez maloleté deti. Tieto sú vyjadreniami rodičov kontaminované a manipulovateľné, pričom nie je výnimočná ani emocionálna manipulácia, kedy sa deťom robia výčitky. Takéhoto konania sa viac či menej dopúšťajú obidvaja rodičia, posledné obdobie sú deti pod väčším vplyvom matky, čo sa prejavuje aj v ich správaní a vo verbálnom odmietaní otca. Tento znalecký posudok považuje za nezákonný dôkaz, nakoľko tento nebol vykonaný v súvislosti so skutkami, ktoré sú predmetom obžaloby, ale v súvislosti s dokazovaním v konaní o úpravu styku s maloletými, vedenom na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 7P/19/2015. V tomto konaní poškodená namietala závery tohto znaleckého posudku, pričom táto námietka bola aj súčasťou odvolania proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica, ktoré predložili na hlavnom pojednávaní konanom v tejto trestnej veci na Okresnom súde Čadca (odvolacie konanie je na Okresnom súde Trenčín vedené pod sp. zn. 6Cop/44/2017, pričom o odvolaní doposiaľ rozhodnuté nebolo). Tento znalecký posudok mohol okresnému súdu v tomto trestnom konaní slúžiť len ako podklad pre ďalšie rozhodovanie o nariadení znaleckého dokazovania, resp. vyšetrenie duševného stavu svedka R. F., ak okresný súd mal pochybnosti o dôveryhodnosti výpovede tohto svedka a najmä o jeho schopnosti správne reprodukovať prežité udalosti. Okresný súd na jednej strane konštatuje, že v liste svedka R. F. zo dňa 18.11.2016 R. F. až pozoruhodne presne opisuje, ako malo ku skutku dôjsť. Na druhej strane konštatuje, že výpoveď svedka nekorešponduje s výpoveďou poškodenej, najmä pokiaľ ide o oblečenie, ktoré mala mať poškodená na sebe, keď odišla zo spálne. Teda, na jednej strane sa okresný súd pozastavuje nad presným popisom udalostí v liste R. F. a na strane druhej spochybňuje na základe drobných nepresností výpoveď tohto svedka. Okresný súd sa mohol pokúsiť odstrániť viaceró

drobných nepresností vo výpovedi R. F. vykonaním konfrontácie medzi ním a obžalovaným, túto však odmietol na hlavnom pojednávaní dňa 8.6.2017 vykonať.

Okresný súd tiež pochybil, ak na hlavnom pojednávaní dňa 27.4.2017 odmietol opakovane vykonať zvukový záznam z č.l. 12, pričom tento zvukový záznam sa mal znovu na hlavnom pojednávaní vykonať z dôvodu zmeny v zložení senátu. Z požiadavky zásady bezprostrednosti a ústnosti v zmysle § 2 ods. 18 a 19 Tr. por. okrem iného vyplýva aj pravidlo nezameniteľnosti zloženia senátu, podľa ktorého môže rozhodovať len sudca, ktorý sa zúčastnil na konaní od začiatku až do konca. Účelom neprerušiteľnosti súdneho konania je, aby súd rozhodol na základe bezprostredného dojmu z konania vykonaného pred ním a v čase, keď tento dojem ešte nezotrel časový odstup a tiež, že súd rozhoduje na základe ústneho prednesu strán a ústnych dôkazov. Podľa rozhodnutia R 40/1968, ak sa pri odročení hlavného pojednávania zmenilo zostavenie senátu a treba hlavné pojednávanie vykonať znovu, nestačí len konštatovať obsah zápisnice o predchádzajúcom hlavnom pojednávaní, ale znovu musia byť vypočutí obvinený a svedkovia, ktorých súd vypočul pred odročením hlavného pojednávania. Má za to, že uvedený judikát je treba aplikovať aj na opakované prehratie zvukového záznamu, nakoľko nie je zrejmé, či sa s týmto zvukovým záznamom pri zmene v zložení senátu nová členka senátu Anna Labajová mala možnosť vôbec oboznámiť. Oboznámenie sa s týmto dôkazom pritom môže výrazným spôsobom ovplyvniť rozhodnutie súdu, nakoľko sa v hovore uskutočnenom na linku 158 obžalovaný priznáva ku skutku.

Ohľadne skutku zo dňa 25.11.2012 má za to, že okresný súd bez akéhokoľvek dôvodu zamietol dôkazný návrh jej splnomocnenca na hlavnom pojednávaní dňa 27.4.2017 na výsluch svedka T. Q. práve k okolnostiam spáchania tohto skutku, ktorého bol svedkom a ku ktorému nebol v prípravnom konaní a ani na hlavnom pojednávaní vypočutý. V tejto súvislosti poukazuje na ustanovenie § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorého zákonného ustanovenia, orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Orgány činné v trestnom konaní pritom majú dôkazy obstarávať z úradnej povinnosti. Nevykonaním výsluchu svedka ku skutku zo dňa 25.11.2012 súd porušil citovanú zásadu náležitého zistenia skutkového stavu veci, ktorá je nevyhnutným a základným predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie.

V súvislosti s ďalším skutkom zo dňa 21.11.2012 sa okresný súd pozastavuje nad skutočnosťou, že trestné oznámenie ohľadne tohto skutku ona ako poškodená neurobila už dňa 11.12.2012, keď podávala trestné oznámenie k zločinu znásilnenia, ale až dňa 16.12.2012. Je názoru, že táto skutočnosť nemôže mať vplyv na dôveryhodnosť jej výpovede, keď aj sám okresný súd konštatuje, že jej výpovede na hlavnom pojednávaní a z prípravného konania sú takmer totožné.

Tiež poukazuje na skutočnosť, že po zrušení predchádzajúceho rozsudku Okresného súdu Čadca sp. zn. 1T/81/2013 zo dňa 28.5.2015 uznesením Krajského súdu v Žiline sp.zn. 2To/78/2015 zo dňa 11.11.2015, okresný súd na hlavných pojednávaniach nevykonal žiadne nové dôkazy týkajúce sa skutkov nebezpečného vyhrážania pod bodmi 2) a 3) rozsudku, okrem výsluchu svedka R. F. a výsluchu obžalovaného ku skutku pod bodom 3) a pritom okresný súd už v rozsudku zo dňa 28.4.2016 a následne aj v rozsudku zo dňa 8.6.2017 došiel ohľadom týchto skutkov pod bodmi 2) a 3) k úplne opačnému právnomu názoru ako v rozsudku zo dňa 28.5.2015, keď obžalovaného oproti predchádzajúcemu odsudzujúcemu rozsudku spod obžaloby oslobodil, pričom ani nebol viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

K prokurátorom podanému odvolaniu sa poškodená R. F. vyjadrila aj prostredníctvom ďalšieho splnomocnenca JUDr. Dariny Kučerovej, a to v rámci písomného podania zo dňa 10.8.2017, doručeného Okresnému súdu Čadca dňa 16.8.2017. Súhlasí s odvolaním prokurátora, k tomuto sa pripája. Aj keď krajský súd v rámci predchádzajúceho odvolacieho konania vo veci nezaujal právny názor, okresný súd z ňou nepochopiteľných dôvodov obžalovaného spod obžaloby oslobodil. Mimo jedného dôkazu a to výsluchu syna R. F., neboli produkované žiadne nové dôkazy a zrazu sa právny názor okresného súdu zmenil. Je možné len polemizovať o tom, či dôvodom takejto zmeny bol nový obhajca obžalovaného. Je len samozrejmé, že každá poškodená osoba sa pri znásilnení chová nie takým spôsobom, že napríklad kladie odpor, páchatel'a napadne, naopak sú osoby, ktoré sú paralyzované, nedokážu sa brániť, a konanie páchatel'a je preukázané len listinnými dôkazmi (lekárskymi správami). Ona pri napadnutí obžalovaným kričala, čo v rámci výpovede potvrdil aj syn R., čím jednoznačne dala najavo nesúhlas so správaním obžalovaného v tom čase voči jej osobe. Tak na hlavnom pojednávaní, ako aj pri výsluchu v prípravnom konaní zotrvala na tom, že obžalovaný na nej vykonal súlož proti jej vôli, obmedzoval ju na slobode, tiež v pohybe, vyhrážal sa jej, a preto z jej pohľadu ako poškodenej a bývalej manželky obžalovaného je nepredstaviteľné, že za takéto správanie by obžalovaný mal ostať nepostihnutý. Znalec PhDr. Ján Šútovec, ktorý v tejto trestnej veci vypracoval na jej osobu znalecký posudok, jednoznačne konštatoval a to tak v rámci písomne vypracovaného znaleckého posudku, ako

aj na hlavnom pojednávaní, že jej výpoveď je dôveryhodná, nemá sklony k fabuláciám a teda nie je dôvod jej výpovedi neveriť. Na hlavnom pojednávaní vypovedala zhodne s prípravným konaním. Tento znalec práve naopak výpoveď obžalovaného vyhodnotil ako nedôveryhodnú, so snahou o dominanciu, vytrvalosťou, workoholizmom, s nižším sebavedomím, s vyšším agresívnym potenciómom na verejnosti pod dobrou racionálnou kontrolou. U obžalovaného znalec konštatoval ako zvýšené všetky štyri indexy agresivity, vyššia je aj latentná agresivita. Ďalej poukazuje na výpoveď svedkyne MUDr. U., ktorá ju vyšetrila 12 hodín po skutku a konštatovala, že pri jej vyšetrení zistila podliatiny na vnútornej strane stehenných kostí, ktoré aj bližšie popísala, pričom tieto museli vzniknúť krátko pred vyšetrením, nie viac ako 24 hodín. Tiež ďalší vypočutý svedok Ing. B. - vyšetrovateľ OR PZ Čadca sa vyjadril, že v predmetný deň, kedy malo ku skutku znásilnenia dôjsť, sa dostavila na políciu, uviedla všetky skutočnosti a keď jej bolo vysvetlené, že sa jedná o otca jej detí, tak na trestnom oznámení netrvala, no po lekárskom vyšetrení a vyhodnotení celej situácie sa predsa rozhodla, aj keď s oneskorením, podať na obžalovaného trestné oznámenie. K nahrávke telefonátu obžalovaného na linku 158, ktorá bola prehratá na hlavnom pojednávaní, uvádza, že obžalovaný sa v rámci telefonátu vyjadril, že medzi nimi k pohlavnému styku došlo, dokonca hovoril aj o nátlaku na jej osobu. Tento dôkaz jednoznačne preukazuje vinu obžalovaného zo skutku znásilnenia, no súd sa s týmto a ani ďalšími už uvádzanými dôkazmi v jej prospech žiadnym spôsobom nevyssporiadal, nehovoriac dokonca o ďalších svedeckých výpovediach svedkov Q., S., B.. Je len samozrejmé, že ona si nemôže do detailov pamätať na všetko, čo sa stalo dňa 21.11.2012, jednak od skutku uplynula doba už 5 rokov, no má za to, že jej výpoveď jednoznačne potvrdili a podporili ako listinné dôkazy, tak aj svedecké výpovede. Preto rozhodnutie okresného súdu považuje za absolútne nepreskúmateľné a nepresvedčivé, keď po predchádzajúcom rozhodnutí krajského súdu nedošlo k žiadnym takým závažným skutočnostiam, ktoré by mali mať za následok zmenu dôkaznej situácie. Žiadnym spôsobom nebola vyvrátená, ani spochybnená jej výpoveď, ako aj výpovede svedkov, ktorých menovala. Rozhodnutie okresného súdu je z tohto dôvodu aj nezákonné, nezohľadňuje objektívny skutkový stav. Z vyššie uvedených dôvodov žiada, aby krajský súd odvolaniu prokurátora vyhovel, napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a obžalovaného uznal vinným v zmysle podanej obžaloby. Úlohou súdu, ako aj orgánov činných v trestnom konaní je vykonávať dôkazy, ktoré svedčia v prospech, ale i v neprospech obžalovaného, tieto vyhodnocovať jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti, čo považuje za základnú chybu v postupe okresného súdu, ktorého výsledkom bolo vyhlásenie oslobodzujúceho rozsudku. Okresný súd absolútne nevyhodnotil dôkazy, ktoré jednoznačne preukazovali vinu obžalovaného (výpoveď jej ako poškodenej, znalca PhDr. Šútovca, svedkov MUDr. U., Ing. B., MUDr. R., S., B., Q., nahrávka telefonátu obžalovaného na linku 158). Ďalej dáva do pozornosti správanie obžalovaného aj napriek tomuto prebiehajúcejmu trestnému konaniu. Keď jej obžalovaný posielal na účet výživné, do poznámky uviedol: „Suke na pohreb“. Obžalovaný ju tiež napadol na dvore ich rodinného domu, čo videl syn R., ktorý pri výsluchu v škole, bez jej prítomnosti a za prítomnosti sociálneho pracovníka jej napadnutie obžalovaným jednoznačne potvrdil.

Proti napadnutému rozsudku okresného súdu podala odvolanie aj poškodená R. F., a to ihneď po jeho vyhlásení priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní.

Krajský súd ako súd odvolací na podklade odvolania podaného prokurátorom, po zistení, že v predmetnej veci niet zákonného dôvodu na postup podľa § 316 Tr. por., preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Pri preskúmaní prihliadal i na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytýkané, ale sú takej povahy, že by mohli byť dôvodom na podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Následne zistil, že odvolanie prokurátora bolo podané v zákonom stanovenej lehote, oprávneným subjektom, avšak je nedôvodné.

Predovšetkým je potrebné uviesť, že okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal všetky potrebné dôkazy v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci a procesný postup, ktorý ho viedol k vyhláseniu oslobodzujúceho rozsudku bol správny a zákonný.

Krajský súd pri plnení prieskumnej povinnosti zistil, že v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku okresný súd rešpektoval všetky základné zásady trestného konania, najmä zásadu zákonného trestného procesu podľa § 2 ods. 7 Tr. por., zásadu práva na obhajobu podľa § 2 ods. 9 Tr. por., zásadu voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por., i zásadu rovnosti strán (kontradiktórnosti) podľa § 2 ods. 14 Tr. por. Krajský súd teda konštatuje, že súd prvého stupňa dospel k vyhláseniu rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento

proces upravujú. Okresný súd súčasne dôsledne postupoval v zmysle predchádzajúcich zrušujúcich uznesení odvolacieho súdu v tejto trestnej veci, a to konkrétne uznesenia Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 2To/78/2015 zo dňa 11.11.2015 a sp.zn. 2To/72/2016 zo dňa 23.11.2016. V odôvodnení rozsudku okresný súd v súlade s § 168 Tr. por. stručne, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a vysvetlil, na základe akých dôvodov a prečo dospel k oslobodzujúcemu rozhodnutiu. Aj podľa názoru krajského súdu výsledky vykonaného dokazovania v predloženej veci odôvodňujú vo vzťahu ku skutku pod bodom 1) obžalobou právne kvalifikovanému ako zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. postup podľa § 285 písm. b) Tr. por., a teda oslobodenie obžalovaného, pretože skutok nie je trestným činom a vo vzťahu ku skutkom pod bodmi 2) a 3) obžalobou právne kvalifikovanými ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. postup podľa § 285 písm. a) Tr. por., pretože nebolo dokázané, že sa stali skutky, pre ktoré je obžalovaný stíhaný. Vzhľadom k tomu, že obžalovaný bol pre žalovanú trestnú činnosť v celom rozsahu spod obžaloby oslobodený, okresný súd tiež správne a zákonne postupoval, keď poškodenú R. F. postupom podľa § 288 ods. 3 Tr. por. s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Ohľadne skutku pod bodom 1) a obžalobou právne kvalifikovaného ako zločin znásilnenia, krajský súd v prvom rade považuje za potrebné opätovne pripomenúť základné znaky zločinu znásilnenia s tým, že tento sa dopustí páchatel', ktorý násilím donúti ženu k súložiu. Donútením ženy k súložiu sa rozumie prekonanie vážne mieneného odporu ženy alebo podľahnutie ženy pri zistení beznádejnosti odporu so zreteľom na to, že jej páchatel' za použitia násillia alebo hrozby bezprostredného násillia nedal žiadnu možnosť odpor prejavit'. Výsledkom takéhoto konanie je, že žena po vyjadrení vážne mieneného nesúhlasu a po prejavenom odpore upustí od ďalšieho odporu pre svoju vyčerpanosť, zrejmu beznádejnosť z odôvodneného strachu, že páchatel' svoju hrozbu bezprostredného násillia vykoná. Ak však odpor ženy nebol mienený vážne a ak bol len predstieraný, nejde o donútenie. O donútenie nejde ani v tom prípade, ak síce žena spočiatku odpor kladie, ale neskôr so súložou súhlasí.

Podľa konštantnej judikatúry možno za násillie v zmysle § 199 Tr. zák. považovať každé fyzické pôsobenie namierené proti telesnej integrite ženy, slúžiace k prekonaniu či znemožneniu jej, či už kladeného alebo len očakávaného odporu, pričom tento odpor ženy musí byť mienený vážne. Pokiaľ ide o hrozbu bezprostredného násillia, táto bez ohľadu na to, či je demonštrovaná verbálne alebo neverbálne, musí byť vzhľadom na svoju povahu a intenzitu spôsobilá vyvolať obavu, že ak sa napadnutá žena nepodrobí vôli útočníka, okamžite dôjde k použitiu násillia. Odpor ženy v zmysle § 199 Tr. zák. vyplýva z jej slobodného subjektívneho rozhodnutia nemať pohlavný styk, teda nesúložit', pričom toto rozhodnutie je viazané na osobu útočníka. O vážne mienený odpor ide vtedy, ak takéto rozhodnutie ženy - nevôľa k pohlavnému styku trvá od počiatku a pretrváva počas celého násillného konania útočníka, pričom táto jej nevôľa musí byť spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti daná navonok.

Pokiaľ ide o intenzitu a prejavy „vážne mieneného odporu“, krajský súd uvádza, že tieto sú závislé od okolností konkrétneho prípadu, teda od okolností, za akých došlo k násillnému konaniu smerujúcemu k dosiahnutiu súložie, ako i od osoby útočníka a napadnutej ženy. Prejavy tohto odporu, pokiaľ ide o formu a prostriedky, môžu byť rôzne. Vážne mienený odpor možno vyvodzovať najmä z fyzického konania ako sú pokus o útek, rázne bránenie sa, hmaty, chvaty, údery, kopy, či iné prejavy sebaobrany namierené proti osobe útočníka, čím sú napríklad aj škrabance, rôzne údery alebo emocionálneho prejavu ako je zúfalý plač, krik, teda prejavy, z ktorých je za daných okolností nepochybné, že manifestujú negatívne emócie, prípadne sprevádzaných aj verbálnymi vyjadreniami, ktorými napadnutá žena nepochybným spôsobom prejavuje svoju nevôľu k pohlavnému styku a ktorými sa predovšetkým snaží zabrániť konaniu útočníka. Nedostatok prejavu odporu v prípade, keď tento prejavovaný mohol byť, v zásade oslabuje možnosť jeho posúdenia ako vážne mieneného. Existenciu odporu však nemožno vylúčiť v tých prípadoch, keď k jeho náležitému prejaveniu nedôjde len v dôsledku napríklad emočného šoku, afektu strachu, preľaknutia a pod. alebo pre to, že útočník nedovolil napadnutej žene žiaden odpor prejavit'.

Pokiaľ ide o skutok pod bodom 1) zločin znásilnenia, tu krajský súd uvádza, že je nepochybným, že v dobe skutku došlo medzi obžalovaným a poškodenou k pohlavnému styku a obžalovaný s cieľom dosiahnuť pohlavný styk s poškodenou, použil voči poškodenej aj určité násillie, čomu nasvedčujú zranenia, ktoré boli u poškodenej zistené pri jej vyšetrení MUDr. P. U. na druhý deň po skutku a to konkrétne na oboch predlaktiach, ramenách a vnútornej strane stehenných kostí čerstvé krvné podliatiny a tiež obsah nahrávky telefonického hovoru obžalovaného krátko po skutku na linku 158. I napriek

uvedenému okresný súd vyhodnotením dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní správne dospel k záveru, že skutok nie je trestným činom a to práve pre absenciu vážne mieneného odporu zo strany poškodenej. Aj krajský súd totožne s okresným súdom zastáva názor, že vykonaným dokazovaním sa nepodarilo bez akýchkoľvek vážnejších pochybností preukázať existenciu vážne mieneného odporu zo strany poškodenej v zmysle vyššie uvedeného podrobného výkladu. Z toho, ako poškodená opisovala priebeh skutku znásilnenia je zrejmé, že poškodená mala ešte pred tým, ako obžalovaný na nej vykonal súlož, viacero možností opustiť spálňu a z tejto utiecť, resp. pokúsiť sa utiecť, čo však neučinila a to aj napriek tomu, že vedela, že dvere spálne neboli zamknuté. Poškodená mohla aj takýmto spôsobom, teda snahou utiecť zo spálne dať najavo vážne mienený odpor, čo však neučinila a napriek tomu, že sa jej podarilo obžalovanému sa vyšmyknúť, tento ju nedržal, poškodená opakovane zotrvala v miestnosti spálne s obžalovaným a viedla s ním komunikáciu, resp. sa s ním hádala. V tejto súvislosti možno poukázať na nasledovné konkrétne vyjadrenia poškodenej: „...Po tom on chcel pristúpiť ku mne spredu, na čo mi uvoľnil tlak na hrud', ja som sa v tom okamihu chcela postaviť, na čo ma on hneď chytil za ruku a chcel ma stiahnuť dole, čo sa mu ale nepodarilo, ja som sa mu vyšmykla a postavila som sa. On sa tiež postavil, vtedy som ho spýtala, že čo odo mňa chce. Povedala som mu, že nechcem mať s ním momentálne pohlavný styk. Povedala som mu, že spolu už dlho nespávame, že mám voči nemu odpor, že s ním spať nebudem. On mi na to odpovedal, že si môžem robiť, čo chcem a že si zoberie to, čo mu patrí. Ja som na to zakričala na R., že: R. zavolaj babku a deda, zavolaj mu telefónom. A zavolala som na R., až ide ku mne do spálne. Vtedy sme s manželom len tak stáli oproti sebe. Vtedy som počula, ako asi R. zbehol dole po schodoch...“. Uvedené je ešte markantnejšie v nasledovnom vyjadrení poškodenej : „... On si vtedy ku mne priklákol zozadu, pričom bol na kolenách. Jednou rukou ma držal za stehno a chcel sa ku mne zozadu dostať. Ja som sa snažila postaviť, následne som sa z postele zosunula cez pravý spodný roh postele, kedy som si položila nohy na zem a chcela som odísť, sedela som v tom okamihu na rohu postele a hovorila som mu, že až s tým prestane, že idem preč. Ako som sa dostala na roh tej postele, on ma vtedy pustil, nakoľko keby ma chcel udržať pod sebou, mal dostatok fyzickej sily na to, aby ma udržal pod sebou...“. Rovnako tiež v ďalšom vyjadrení poškodenej : „...Následne som sa spod neho dostala, postavila som sa z postele, pričom som z postele vyšla z ľavej strany (zo strany od dverí) a postavila som sa ku skrini, on zostal sedieť na posteli. Vtedy sme sa pohádali, ja som mu povedala, že to nechcem...“ „...Vtedy som mu povedala, že to nechcem a že ma to bolí. On na to nič nehovoril. Vtedy on s tým prestal, ja som sa normálne postavila z postele a hovorila som mu, že čo ide robiť, nech s tým prestane. On mi povedal, že keď sa urobí, že s tým prestane...“. V tejto súvislosti krajský súd tiež poukazuje na náčrt priestoru spálne na hlavnom pojednávaní, z ktorého je v kontexte s vyššie uvedenou výpoveďou poškodenej zrejmé, že poškodená mala možnosť zo spálne utiecť. Uvedené situácie sa pritom odohrali ešte pred tým, ako obžalovaný na poškodenej vykonal súlož. Pochybnosti o existencii vážne mieneného odporu poškodenej vyvoláva aj jej správanie voči obžalovanému po celú dobu, keď sa obžalovaný snažil mať s poškodenu pohlavný styk. Poškodená sa vyjadřila, že obžalovanému slovne dávala najavo, že s ním pohlavný styk nechce mať, len ho od seba odtláčala a poškrabala ho na hrudi, čo poškodená uvádzala prvotne pri podávaní trestného oznámenia. Teda poškodená obžalovaného napr. ani nebila, nekopala nohami, hoci z popisu skutku je zrejmé, že tak mohla urobiť. Pokiaľ poškodená až potom neskôr v rámci svojich výpovedí začala tvrdiť, že obžalovaného mala aj kopať, čo pôvodne neuvádzala, takéto neskôr učené vyjadrenie poškodenej potom pre súd nevznieva dostatočne hodnoverne. Nemožno opomenúť ani skutočnosť, keď sama poškodená mala obžalovanému pred vniknutím jeho pohlavného orgánu do jej pošvy uviesť, že nech si to urobí čím skôr a čím rýchlejšie. Túto skutočnosť pritom uviedla sama poškodená hneď na začiatku pri podávaní trestného oznámenia, pričom v rámci výpovede v procesnom postavení svedkyne poškodenej sa k uvedenému vyjadřila, že už si na to síce nepamätá, no je to možné. V tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že trestné oznámenie poškodená podávala niekoľko dní po skutku, teda v tom čase si ešte zjavne dobre pamätala udalosti z doby skutku. Uvedené pritom poškodená následne potvrdila pri konfrontácii s obžalovaným v rámci prípravného konania. Ďalej krajský súd poznamenáva, že hoci v dobe skutku neexistovala vážnejšia prekážka na účinný a intenzívny prejav jej odporu, poškodená ani intenzívnejšie, či opakovane nekričala, nevolala o pomoc, nekričala nič v tom zmysle, že obžalovaný jej má ubližovať, hoci syn R., ktorý mal v tom čase 10 rokov, sa nachádzal v blízkosti spálne na poschodí a následne na prízemí v obývačke (schodisko medzi prízemím a poschodím domu je otvoreným priestorom), poškodená dokonca ani neplakala. Pozornosti krajského súdu neušlo ani to, ako poškodená v priebehu tohto vedeného trestného konania, od podania trestného oznámenia, cez jej výsluchy v prípravnom konaní až po opakovaný výsluch na hlavnom pojednávaní rozdielne popisovala násilné správanie obžalovaného voči jej osobe a to tak z hľadiska intenzity, ako aj jeho formy. Oproti podanému trestnému oznámeniu v rámci neskorších výpovedí popisovala

intenzívnejšie násilie obžalovaného voči jej osobe, čo podstatným spôsobom v tomto smere spochybňuje hodnovernosť jej neskorších tvrdení, najmä keď poškodená zmenu výpovedí nedokázala dostatočne hodnoverne zdôvodniť. Konkrétne krajský súd poukazuje na to, že v rámci pôvodne podaného trestného oznámenia poškodená vypovedala, že obžalovaný ju opakovane sťahoval pod seba, držal ju za ruky, snažil sa jej roztrhnúť nohy, pričom inak ju nenapádal, teda ju neudieral, ani nič podobné. V rámci výsluchu v prípravnom konaní a následne aj na hlavnom pojednávaní už poškodená navyše uvádzala, že obžalovaný jej mal tiež kolenom tlačiť na hrud', udieral ju päťami do stehien. V tejto súvislosti krajský súd uvádza, že poškodená bola vyšetrená na druhý deň po skutku, pričom zranenia, ktoré boli u nej zistené a popísané nasvedčujú násiliu zo strany obžalovaného takej intenzity a v takej forme, ako poškodená uvádzala na začiatku pri podávaní trestného oznámenia. Ďalej krajský súd považuje za potrebné dať do pozornosti závery lekárskeho vyšetrenia poškodenej MUDr. U. na druhý deň po skutku dňa 22.11.2012, podľa ktorých v pošve poškodenej neboli zaznamenané zranenia. Nemožno opomenúť ani výpoveď svedka Ing. U. B., vyšetrovateľa OR PZ Čadca, s ktorým poškodená prišla do kontaktu bezprostredne po skutku. Svedok vypovedal, že poškodená v rámci komunikácie s ním vedela, čo sa ho má pýtať, pýtala sa detailne, aký bude ďalší priebeh, pričom podľa neho nie je štandardné takéto správanie osoby po znásilnení.

V dobe skutku znásilnenia bol najskôr na poschodí rodinného domu v blízkosti spálne a neskôr na prízemí domu v obývačke prítomný syn obžalovaného a poškodenej R. F.. Okresný súd správne výpoveď tohto svedka vyhodnotil ako nehodnovernú, pričom ohľadne uvedeného krajský súd poukazuje na zdôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu. Ďalej krajský súd poznamenáva, že pre nehodnovernosť výpovede tohto svedka nasvedčuje aj skutočnosť, že hoci svedok súdu poslal list, v ktorom uviedol, že na matke, t.j. na poškodenej videl, že je doškriabaná, v pomerne krátkom čase na to pri výsluchu na hlavnom pojednávaní už inak vypovedal, že vtedy si na matke žiadne poranenia nevšimol. Za nezákonný nemožno považovať postup okresného súdu, keď na hlavnom pojednávaní prečítal ako listinný dôkaz znalecký posudok vypracovaný na R. F. v inom konaní. Pre potreby tohto konania sa jedná o dôkaz podporný pre účely hodnotenia hodnovernosti výpovede svedka a to v kontexte ďalších v tomto trestnom konaní vykonaných dôkazov. Závery predmetného znaleckého posudku doposiaľ neboli žiadnym relevantným spôsobom spochybnené.

Ako nehodnoverné krajský súd vyhodnotil aj vyjadrenie svedka T. Q., že tak pred skutkom znásilnia, ako aj po ňom, mu mal obžalovaný volať v tom zmysle, že sa chystá poškodenú znásilniť, resp. že ju znásilnil. V prípade tohto svedka sa jedná o otca poškodenej, ktorý už pred týmto skutkom s obžalovaným riešil jeho nevhodné správanie v rodine, teda za tohto stavu vyznieva nelogicky, aby obžalovaný vopred otcovi poškodenej volal, že sa chystá poškodenú znásilniť a potom mu telefonicky oznámil, že sa tak už stalo (poškodená mala s rodičmi, resp. s otcom blízky vzťah a otec poškodenej, ak by mal vedomosť o tom, že sa obžalovaný poškodenú chystá znásilniť, zjavne by urobil všetko pre to, aby obžalovanému v tom zabránil, navyše otec poškodenej býva neďaleko obžalovaného a poškodenej). Svedok ako otec poškodenej má dôvod vypovedať účelovo v prospech poškodenej a neprospech obžalovaného, osobitne za situácie zhoršených vzťahov s obžalovaným.

Okresný súd tiež správne vyhodnotil vykonané dôkazy ohľadne skutkov pod bodom 2) a 3), právne kvalifikovaných ako prečin nebezpečného vyhrážania, keď dospel k záveru, že vykonaným dokazovaním nebolo bez akýchkoľvek vážnejších pochybností preukázané, že sa tieto skutky stali, v dôsledku čoho obžalovaného podľa § 285 písm. a) Tr. por. spod obžaloby oslobodil. V prípade obidvoch skutkov tu existovalo tvrdenie obžalovaného, ktorý v priebehu celého trestného konania spáchanie skutkov popieral, oproti tvrdeniu poškodenej, že obžalovaný sa jej mal vyhrážať zabitím takým spôsobom a za takých okolností, ako je to uvedené v obžalobe prokurátora.

V tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že ak má výpoveď svedkyne poškodenej slúžiť ako jediný dôkaz, preukazujúci vinu obžalovaného, bez ďalších podporných priamych dôkazov, musí byť tento dôkaz jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný, či dokonca priamo vyvrátený. Krajský súd však dospel k záveru, že výpoveď poškodenej uvedené kritériá nespĺňa.

Podľa výpovede poškodenej ku skutku pod bodom 2) malo dôjsť za situácie, keď zastavila na križovatke, nakoľko je tam stopka a tiež sa potrebovala presvedčiť, či môže pokračovať v jazde. Nakoľko poškodená neuvádzala, že v tom čase by boli išli iné vozidlá, ktorým by musela dávať prednosť, javí sa nereálnym,

aby za vpodstate krátky časový úsek bol podľa výpovede poškodenej obžalovaný prešiel cez šírku jazdného pruhu k jej vozidlu, chytil kľučku ľavých zadných dverí, mykal s ňou, následne prišiel k dverám vodiča a búchal po vozidle, tiež sa jej opakovane vyhrážal zabitím.

Pokiaľ ide o skutok pod bodom 3), poškodená pri podávaní trestného oznámenia uvádzala, že obžalovaný sa jej zabitím vyhrážal v kuchyni rodinného domu jej rodičov. Pri následnom výsluchu v procesnom postavení svedkyne poškodenej však už poškodená nevedela uviesť, v ktorej časti domu jej rodičov k takémuto vážnemu incidentu (vyhrážka zabitím zo strany jej manžela, t.j. obžalovaného) malo dôjsť. Hoci poškodená nevedela uviesť, v ktorej miestnosti domu sa jej obžalovaný mal vyhrážať zabitím, dokázala konkretizovať, kde sa v tom čase mali nachádzať jej rodičia. K miestu, kde malo k vyhrážke zabitím dôjsť, na hlavnom pojednávaní poškodená zas vypovedala, že mali byť v kuchyni a potom v obývačke. Uvedené rôzne vyjadrenia poškodenej k podstatnej skutočnosti, akou je miesto v dome rodičov, kde sa jej mal obžalovaný vyhrážať zabitím, podstatným spôsobom oslabujú hodnovernosť jej výpovede. Nereálne tiež vyznieva, že poškodená napriek prítomnosti rodičov v dome nešla bezprostredne po vyhrážke zabitím uvedené oznámiť svojim rodičom (hoci toto sa malo odohrať po poškodenou tvrdenom znásilnení, následkom ktorého poškodená odišla od obžalovaného k rodičom). Ako vyplynulo z výpovede poškodenej, v čase tvrdeného znásilnenia žiadala syna R., aby zavola práve jej rodičom, naviac, otec poškodenej s obžalovaným riešil aj predchádzajúce nevhodné správanie obžalovaného ešte pred tvrdeného skutku znásilnenia.

Poškodená trestné oznámenie pre spáchanie týchto skutkov pod bodom 2) a 3) podávala s časovým odstupom po tom, ako sa skutky mali stať. Naviac, poškodená podanie trestného oznámenia až s určitým časovým odstupom po spáchaní skutkov v priebehu vedeného trestného konania zdôvodňovala rôzne, čo tiež podstatným spôsobom oslabuje hodnovernosť jej tvrdení. Pri podávaní trestného oznámenia sa poškodená vyjadrila, že trestné oznámenie preto podala s časovým oneskorením, nakoľko čakala na výsledok rozhodnutia Okresného súdu Čadca o jej návrhu na vydanie predbežného opatrenia. Neskôr zas inak uvádzala, že trestné oznámenie preto podala s časovým oneskorením, nakoľko pôvodne nevedela, že takéto vyhrážky sú trestným činom.

Okresný súd postupoval správne, keď odmietol vykonať ďalšie navrhované dôkazy, pričom v tomto smere krajský súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní vytvorili pre okresný súd dostatočný podklad pre náležité rozhodnutie v tejto trestnej veci. Osobitne krajský súd uvádza, že okresný súd postupoval správne, keď odmietol dôkazný návrh splnomocnenca poškodenej na opätovné prehratie zvukového záznamu z telefonátu obžalovaného na linku 158 na hlavnom pojednávaní a to z dôvodu zmeny v zložení senátu. V tejto súvislosti krajský súd dáva do pozornosti, že nakoľko obžalovaný v zmysle § 277 ods. 5 Tr. por. dal súhlas s pokračovaním v hlavnom pojednávaní (teda toto nemuselo byť vykonané odznova), ďalej sa na hlavnom pojednávaní pokračovalo vo vykonávaní dokazovania, bez nutnosti opakovania dôkazov na hlavnom pojednávaní už vykonaných. Rovnako aj krajský súd považoval za nedôvodné na návrh splnomocnenca poškodenej na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní prehrať predmetný zvukový záznam, nakoľko vo veci konajúci a rozhodujúci senát sa v rámci prípravy oboznámil s celým obsahom spisového materiálu vrátane zvukového záznamu, ktorý je súčasťou spisového materiálu, ako dôkaz bol vykonaný na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom a je jedným z dôkazov majúcim význam pre rozhodnutie v tejto veci.

Keďže prokurátor v odvolaní neuviedol žiadne také dôvody, pre ktoré by bolo potrebné rozhodnutie prvostupňového súdu zmeniť alebo zrušiť a odvolací súd po jeho prieskume nezistil žiadne pochybenie v procesnom postupe, ktorý predchádzal vyhláseniu oslobodzujúceho rozsudku, bolo potrebné rozhodnúť tak, že krajský súd postupom podľa § 319 Tr. por. odvolanie prokurátora zamietol. Krajský súd pri plnení si svojej prieskumnej povinnosti pritom prihliadal aj na vyjadrenia poškodenej k odvolaniu prokurátora, ktoré učinila cestou svojich splnomocnencov, rovnako tak aj na vyjadrenia obžalovaného k odvolaniu prokurátora.

V podrobnostiach krajský súd ďalej odkazuje na zdôvodnenie napadnutého rozsudku okresným súdom.

V zákonom stanovenej lehote podala proti rozsudku okresného súdu odvolanie aj poškodená a to ihneď po jeho vyhlásení priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní. V súvislosti s odvolaním, ktoré podala poškodená je potrebné ju primárne poučiť, že poškodenému prislúcha právo podať odvolanie len v

rozsahu vymedzenom v ustanovení § 307 ods. 1 písm. c) Tr. por., v zmysle ktorého poškodený môže podať odvolanie len pre nesprávnosť výroku o náhrade škody.

Výrok o náhrade škody však má oporu vo výroku o vine. Z ustanovenia § 288 ods. 3 Tr. por. vyplýva, že ak okresný súd obžalovaného spod obžaloby oslobodí, obligatórne (povinne) poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody vždy odkáže na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom.

Ak poškodená R. F. v tomto prípade podala odvolanie proti výroku oslobodzujúceho rozsudku, ktorým bola podľa § 288 ods. 3 Tr. por. odkázaná na civilný proces, ide o odvolanie podané neoprávnenou osobou, pretože nárok na náhradu škody možno priznať len odsudzujúcim rozsudkom. Odvolanie poškodeného proti oslobodzujúcemu rozsudku smeruje vždy svojou povahou proti výroku o vine a takéto právo na podanie odvolania poškodenému neprislúcha.

Vzhľadom na uvedené krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia, teda postupom podľa § 316 ods. 1 Tr. por. odvolanie poškodenej R. F. zamietol ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, pre ktoré krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.